

άνευ επιδράσεως ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ κορασίου. Τώρα δὲ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία οὐδαμῶς ἠναντιοῦτο πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῆς Καρμελίτας, ἀλλ' ἄφινεν αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ τρέχῃ εἰς τὸ πάρκον, εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἵππων, εἰς τὰς ἀποθήκας, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιστάτου, καὶ πρὸς τὴν μικρὰν τῆς φίλῃν Ἀνναν.

Καὶ πάντες ἐδέχοντο τὴν Καρμελίταν μὲ τὰς ἐνδείξεις ζωηροτάτης χαρᾶς. Ἡ Καρλόττα μάλιστα εἶχε στολίσῃ τὸ δωμάτιον τῆς Καρμελίτας μὲ ἄνθη, ὃ δὲ Βόμστωρφ δὲν παρέλειψεν ἐπίσης ν' ἀγοράσῃ δι' αὐτὴν κατάλληλα δῶρα. Μέγαν πόθον ἰσθάνετο ἡδὴ ἡ Καρμελίτα νῆ ἐπισκεφθῇ τὸν Βόμστωρφ ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἐν τῷ πύργῳ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος.

Τὸ ἀπόγευμα πλησιάζουσα κρυφίως πρὸς τὸν πύργον, εἶδεν ἐν ἐκ τῶν παραθύρων ἀνεωγμένον, καὶ διέκρινε τὸν Βόμστωρφ ἰστάμενον ἀκίνητον ὡς ἀνδριάντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου καὶ παρατηροῦντα ἀτενῶς, μὲ ἀφηρημένον βλέμμα, εἰκόνα τινὰ κρεμαμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ Καρμελίτα δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἀφίξεώς της ὁ Βόμστωρφ, ἐκ μετριοπροσύνης καὶ λεπτότητος δὲν ἐνεφανίσθη.

Πρότερον, ἡ Καρμελίτα μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν θὰ τῷ ἐφώναζε, «Κύριε φόν Βόμστωρφ, δὲν μὲ βλέπεis;» ἀλλὰ τώρα κατείχετο ὑπὸ τινος αἰδοῦς καὶ δειλίας. Δὲν ἐτόλμα νὰ τῷ φωνάξῃ, καὶ ἐδίσταζε

ὡς πρότερον, αἰνιγματώδης, θεατρικῇ, κυνικῇ, πολλάκις κομπαστικῇ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον ἐκκεντρικὸς ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ του, δὲν διενυκτέρευε πλέον εἰς τὰ καπηλεῖα ἐν συναναστροφῇ μετ' ἀνδράπων ἀμφίβωλον ἡθῶν καὶ ἐπλήρωνεν, ὅτι παρήγγελλε.

«Ἐσεῖς εἰσθε, κόρησσα Καρμελίτα; Καλῶς ὤρισατε εἰς τὸ Δρόννιγχαφ. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ πνεύματα τῶν δασῶν νὰ σᾶς προστατεύουν καὶ νὰ σᾶς προφυλάττουν» ἐφώναζεν ὁ Βόμστωρφ καὶ ἐξέτεινε τὸν βραχίονα μὲ ζωηράν, θεατρικὴν χειρονομίαν.

Ἡ Καρμελίτα ἐπορεύθη πρὸς συνάντησίν του βραδέως βηματίζουσα ἐπὶ τῆς ἀστρώτου καὶ ἀγρίας πλατείας, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι κεκλιμένην. Οἱ πόδες αὐτῆς ἐβυθίζοντο εἰς τὰ χόρτα καὶ τὰς κνίδας, αἵτινα ἐκάλυπτον τὸ ἔρημον τοῦτο τεμάχιον τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁμοιάζον πρὸς αὐτὴν καλαῖω τινος λησμονηθέντος μοναστηρίου.

«Δὲν ἐρχεσθε μέσα νῆ ἰδῇτε τὴν κατοικίαν μου, κόρησσα; ἐφώναζεν ὁ Βόμστωρφ.

«ὦ ναι ἐπεθύμουν πολὺ —».

«Σᾶς παρακαλῶ, ἐλάτε. Ἡ θύρα εἶνε ἀνοικτῇ. Πρὸ παντὸς ἄλλου, καλῶς ὤρισατε.»

Ἡ Καρμελίτα ἐδραμε ταχέως περὶ τὸν πύργον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Βόμστωρφ, ἔχουσα εὐρέως ἀνεωγμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ο ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΚΛΑΡΑΝΣ.

ΤΕΒΦΗΚ ΠΑΣΣΑΣ.

νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, χωρὶς νὰ γνωρίξῃ καὶ αὐτὴ τὸ αἶτιον τῶν δισταγμῶν της τούτων. Ἦδη ἐκιννοῦντο ἐν τῇ ψυχῇ της τὰ πρῶτα σπέρματα παρθενικῆς αἰδοῦς καὶ δειλίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Βόμστωρφ ἐφαίνετο ἡδὴ ὅλως διάφορος ἢ πρότερον. Ὁ ἱματισμὸς του, ὅλον του τὸ ἐξωτερικὸν εἶχε μεταβληθῇ, προσέτι δὲ καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του ἐφαίνετο εἰς τὸ κοράσιον σοβαριότερα. Καὶ πράγματι ὁ Βόμστωρφ σήμερον ἀκριβῶς κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πόθου πρὸς τὸν πρότερον ἐλευθέρον καὶ ἀτακτον βίον του.

Ὁ Βόμστωρφ ἐπόθει κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τῆς ἀπομονώσεως τὴν ἄρρητον ἐκείνην μαγειάν, ἣν ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ τὰ καπηλεῖα, καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ δυσαρέστου συναισθήματος, ὅπερ ἐμπνέει ἡ ἐρημία καὶ ἀπομόνωσις εἰς ζωηροῦς χαρακτήρας. Πόσον μακρὰ τῷ ἐφαίνετο ἡ ἡμέρα, πόσον μακρὰ ἡ ἐσπέρα — καὶ ὅταν οἱ πόνοι τῷ ἀφίρουν τὸν ὕπνον, πόσον ἀτελεύτητος τῷ ἐφαίνετο ἡ νύξ!

Διακαῶς ἤδη ἐπόθει ἡ ψυχὴ του ἀνθρώπου, ἀκροατήριον, ἀμέριμον φλωριαν, θανμασρόν, λαμποκοπούσας φιάλας καὶ ποτήρια, μέδην, συνωστισμόν, ζωὴν καὶ κίνησιν. Ἡ δὲ φαντασία του τῷ παρίστα πάντα ταῦτα μὲ ἔτι λαμπρότερα χρώματα τῆς πραγματικότητος. Τοιαῦτα συναισθήματα ἐρημίας καὶ ἀπομονώσεως κατελαμβάνον αὐτὸν συχνάκις ἐν τῇ μονοτονίᾳ τοῦ νέου βίου του· ἐνίοτε μάλιστα, ὅπως τὸν παρελθόντα χειμῶνα, κατελαμβάναν αὐτὸν κόρος καὶ ἀηδία τῆς ζωῆς ἐν γένει. Καὶ ὅμως προσεπάθει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελησῆς του νὰ καταδαμάξῃ καὶ νὰ καταπνίγῃ τὰ θλιβερά ταῦτα συναισθήματα. Εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν ὅτι ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του εἰς ἄνθρωπον, εἰς ὃν ὤφειλε τὰ πάντα.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σ. ἐβλεπον μετ' ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ τὴν μεταβολήν, ἣν ὑπέστη ὁ Βόμστωρφ. Καὶ ἔμεινεν μὲν ὁ ἴδιος ὡς πρὸς τὰ ἄλλα· ἡ ὁμιλία του, ἡ συμπεριφορὰ του, ἦτον,

«Δὲν σᾶς εὐχαρίστησα ἀκόμη διὰ τὰ φραῖα ζαχαρωτά» εἶπεν τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Βόμστωρφ.

«Τὰ φραῖα, μεγάλα μάτια τοῦ πατέρα της ἔχει! — παιδάκι μου, ἀγαπητό μου παιδί —!» ἐψιθύρισε ὁ Βόμστωρφ, καὶ ἡ Καρμελίτα ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα ἐντροπαλῇ καὶ συγκεχυμένῃ.

«Ὁμιλεῖτε τώρα μὲ εὐκολίαν τὴν ἰταλικήν, κόρησσα;» προσέθηκεν ὁ Βόμστωρφ, ὑψώσας τὴν φωνὴν καὶ προσλαβὼν ὕψος μετριοτέρων.

Ἡ Καρμελίτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀποφατικῶς.

«Εἶνε ἡ φραιότερα γλῶσσα τῆς οἰκουμένης» εἶπεν ὁ Βόμστωρφ καὶ ἀνωρθωθείς συγχρόνως ἤρχισε νὰ ἀδῇ μὲ βαθεῖαν καὶ δυνατὴν φωνὴν ἐν τοσκανικῇ διαλέκτῳ ἐν ᾧσμα τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἔρωτος.

«Ἐννοεῖτε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι;»

«Ὁχι, ἀλλὰ εἶνε φραῖο, πολὺ φραῖο. Παρακαλῶ, ἦσθε καὶ σεῖς ποτε στὴν Ἰταλία;»

«Ναι, κόρη μου, ἤμουν. Ἦσαν χρυσὰ χρόνια τότε δι' ἐμέ. Ἐξῆσα ἡμέρες, εὐτυχισμένες, ἀλησμόνητες. Λοιπόν! Τί κάνουν οἱ κύριοι Σλεῖβεν, καὶ ἡ κόρησσα Μερτσέδες;»

«Καλὰ, εὐχαριστῶ.»

«Χαίρεσθε βέβαια ὅτι ἐγυρίσετε στὸ Δρόννιγχαφ καὶ ἐπανίδετε τὸν πατέρα σας καὶ τὴν μητέρα;»

Ἡ Καρμελίτα κατένευσε σιωπηλῇ.

«Ἄ, ὁ πατέρας σας εἶνε ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν λατρεύω. Βέβαια καὶ σεῖς θὰ τὸν ἀγαπᾶτε πάρα πολὺ;» Καὶ πάλιν κατένευσε ἡ Καρμελίτα μετὰ ζωηρᾶς κινήσεως.

«Καὶ τὴν μητέρα σας ἐπίσης;»

«Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε δέρμα τίγρεως;» ἀντηρώτησεν ἡ Καρμελίτα, διὰ νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὴν δυσάρεστον ἐρώτησιν τοῦ Βόμστωρφ.

«Ὁχι, εἶνε δέρμα πάνθηρος.»